

[Wihjelm]

gelse for registrering af borgerne i kriminalregisteret. Hvordan skal man føre en demokratisk debat om så afgørende demokratiske spørgsmål som f.eks. de ting? Hvad er vilkårene for at have i politiets registre? Og hvad er vilkårene for, at militæret bliver sat ind mod danske borgere til politiopgaver i fredstid?

Det var et stort flertal forleden enige i. Det omfattede vistnok alle. De talte om retssikkerhed og dette at kende baggrunden for myndighedsudøvelsen, retningslinjerne for myndighedsudøvelsen. Men det drejede sig vel at mærke om noget andet end de klassiske frihedsrettigheder og de demokratiske rettigheder, om personlig integritet i forhold til de statslige magtorganers beføjelser og metoder – det drejede sig om pengepungen. Det var retningslinjerne for skattevæsenet, man dér definerede som helt afgørende for retssikkerheden. Stadig væk, for ikke at blive misforstået, vil jeg gerne understrege, at VS ikke var uenige, vi støtter det. Men det er absurd at se, at de samme partier her i betydeligt omfang, når det drejer sig om de klassiske frihedsrettigheder, og når det drejer sig om demokratisk debat, om statsorganernes beføjelser og arbejdsmetoder over for borgerne i konkrete situationer, ingen bekymring har ved, at retningslinjerne er mere eller mindre hemmelige.

Jeg kan ikke lade være med at nævne det: jeg finder, det var en skandaløs optræden fra rigspolitechefens, fra justitsministeriets side, da man sidste vinter og forår og sommer, samtidig med at man holdt retsudvalget hen med snak og ved at undlade at besvare konkrete spørgsmål om sagen, trak kundgørelser ud af folketingets bibliotek. Derved gjorde man reelt det, at man indskrænkede adgangen til kundgørelserne, hvor justitsministeren offentligt her i salen havde lovet at udvide adgangen til dem.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke præsidiat for, at det til sidst fandt ud af, at man skulle kræve, at disse kundgørelser kom tilbage på folketingets bibliotek, og at folketingets medlemmer fik de vilkår, de havde haft siden april 1979 vedrørende adgangen til kundgørelserne. Jeg vil gerne efterlyse det svar, ministeren ikke kom med efter mine korte bemærkninger: hvornår er den grønne del blevet offentliggjort, hvad ministeren her hævdede at den var? Det var

den ikke for en uge siden, og hr. Knud Lind bevidnede, at det var den heller ikke i går.

Jeg vil også gerne kommentere ministerens bemærkning om, at det, vi skriver i bemærkningerne til beslutningsforslaget, er overflødig, for sådan er det ikke foregået. Ja, hvis ministeren har læst brevet fra formanden. Andet kendskab har vi jo ikke, for VS er ikke repræsenteret i præsidiat, VS har ikke deltaget i nogen aftaler med justitsministeriet. VS har kun oplevet, at justitsministeriet gennem 4 måneder nægtede at stille de kundgørelser tilbage på folketingets bibliotek, hvor en tidligere justitsminister havde lovet folketingets medlemmer at de skulle være. Det nægtede rigspolitechefen, og det nægtede justitsministeriet konsekvent gennem 4 måneder. (*Afbrydelse af justitsministeren* [Ninn-Hansen]). Jo, man gjorde. Til sidst fik jeg 2 af dem udleveret, men de blev ikke stillet tilbage på folketingets bibliotek. Efter speciel anmodning om 2 konkrete kundgørelser fik jeg dem tilsendt i denne konkrete sag, men man nægtede gennem mange måneder at stille dem tilbage, så adgangen var den samme som tidligere.

I brevet fra præsidiat til mig, som er optrykt som beslutningsforslagets bilag 3, står der, at præsidiat har besluttet, at disse kundgørelser skal tilbage, og at justitsministeren orienteres om denne beslutning. Det må justitsministeren undskylde mig. Han må tage et skænderi med præsidiat, hvis man er uenige om udlægningen af det handlingsforløb, men jeg kan ikke læse det som andet, end at det er præsidiat, der har besluttet det, for det er faktisk det, der står, og det er justitsministeriet, der har måttet tage dette til efterretning. Hvad der har ligget af aftaler, kender jeg intet til. Jeg synes i hvert fald ikke, man kan bebrejde forslagsstillerne, at brevet fra præsidiat har den ordlyd, når ministeriet i øvrigt har den fortid med hensyn til at nægte at stille kundgørelserne tilbage.

Flere ordførere og justitsministeren har beklaget sig over, at forslaget er uklart, for nu står der i selve forslaget og ikke kun i bemærkningerne, som der gjorde sidste gang, at vi da godt vil gøre en undtagelse, når det drejer sig om kundgørelser, hvis offentliggørelse ville vanskeliggøre opklaring af forbrydelser. Se, da det ikke stod der, var det en fejl, og når det nu står der, så er det også en fejl.